

מעדותה של מרים בולה-לוי על בעלה שעלה לארץ ישראל בשנת '38 בעוד היא נשארה בהולנד

ש. באיזה שנה בעלך הגיע לארץ?

ת. בינואר 1938. ואז אמרו בהולנד שהוא משוגע. הוא בא ממשפחה אמידה. לא היה חסר לו כלום בהולנד. למה לעזוב? אמרו. אבל הוא היה חלוץ. הוא למד בסמינר לרבנים באמסטרדם אבל לא רצה להיות רב או מורה בהולנד, אלא לעלות לארץ ישראל. ולמרות ההתנגדות הוא עלה... הכרתי אותו כבר ב- 1934 וב- 1935 אנחנו כבר היינו מאורסים. כבר התכוונו להתחתן. זה היה מגובש מאוד אצלי... בעלי נסע בינואר 1938. אבל הורי לא רצו שאני אלווה אותו, מפני שהוא עדיין היה תלוי בהוריו, ששלחו לו כסף לשלם את לימודיו, ובכלל לפרנסתו. כך קרה שאני נשארת בהולנד. אבל אחרי זמן מה הוא כתב שהוא הכין את הסרטיפיקט בשבילי, מפני שהיה בדעה שהיתה מסוכן להישאר בהולנד.

אנחנו בהולנד לא ראינו את זה, ראינו אבל לא רצינו לראות... בעלי עלה כסטודנט (סרטיפיקט של סטודנט לא עלה הרבה, אולי אפילו בכלל לא עלה כסף). בהיותו כבר בארץ היתה קיימת האפשרות 'לדרוש' אותי. זאת אומרת להגיש דרישה לסרטיפיקט בתור אשתו לעתיד. וזה מה שהוא עשה, בסופו של דבר בהצלחה, ואני קיבלתי סרטיפיקט ב- 10 במאי 1940.

ש. בדיוק כשהגרמנים נכנסו?

ת. כן. וחשבתי שהכל אבוד ושאני כבר לא אגיע לארץ ישראל.

ש. איך היתה ההרגשה שלך שבדיוק ביום שקיבלת את הסרטיפיקט, נכנסו הגרמנים? אני הייתי מיואשת. לא ידעתי מה לעשות.

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/5570